



SLOVO ŽIVOTA

Ef 4, 32

«Budte k sobě navzájem dobří, milosrdní a jeden druhému odpouštějte, jak i Bůh odpustil vám pro Kristovy zásluhy.»

Není nic krásnějšího než slyšet: „Mám tě rád.“ Když nás někdo má rád, necítíme se sami, jdeme dál s jistotou, můžeme čelit i překážkám a kritickým situacím. Když se pak tato láska stane vzájemnou, naděje a důvěra se posílí, cítíme se chráněni.

CHTÍT DOBRO DRUHÉHO

Ježíš nám ukazuje, že mít se rádi není pouhý cit; spočívá to v konkrétním a náročném „chtít dobro druhého“. V Ježíšovi se Bůh přiblížil k nemocným a chudým, měl soucit se zástupy, byl milosrdný k hříšníkům, odpustil těm, kteří ho ukřižovali.

DRUHÝ NENÍ NIKDY CIZINEC

Chtít dobro druhého znamená naslouchat mu, sdílet jeho radosti a zkoušky, postarat se o něj, doprovázet ho na jeho cestě. Druhý není nikdy cizinec, nýbrž bratr či sestra, kteří ke mně patří, kterým chci sloužit. Je to pravý opak toho, co se děje, když vnímáme druhého jako konkurenta, nepřítele; nebo když se nám stává, že shromažďujeme zášť, nedůvěru, nebo prostě lhostejnost či nezájem vůči těm, kteří nám ublížili nebo nám jsou nesympatičtí či nepatří do našich společenských kruhů.

PAKT MILOSRDENSTVÍ

Chtít dobro jedni pro druhé znamená vydat se cestou milosrdenství, být připraveni odpouštět si pokaždé, když uděláme chybu. Chiara Lubichová se svými prvními družkami, aby zabránily tomu, že by nedostatky druhých a posuzování ochladilo lásku mezi nimi, vypráví: «řekly jsme si jednoho dne, že mezi sebou uzavřeme pakt, který jsme nazvaly „pakt milosrdenství“. Rozhodly jsme se, že se budeme každý den dívat na bližního, s nímž se setkáme tak, jako by byl zcela nový, a že nebudeme vůbec vzpomínat na jeho drobné chyby a nedostatky, ale že všechno překryjeme láskou. Znamenalo to jít ke všem s touto úplnou amnestií ve svém srdci, s tímto univerzálním odpuštěním. **Byl to silný závazek, který jsme na sebe vzaly všechny společně a který nám pomáhal milovat vždy jako první, jako milosrdný Bůh, který odpouští a zapomíná.**»

NAŠE ZKUŠENOSTI



ZAČÍT MILOVAT ZNOVU

Tatínek se chystal navštívit některé příbuzné, kteří bydlí v sousední zemi. Nabídla jsem se, že ho můžu doprovodit a myslela jsem si, že bych během cesty také mohla využít čas, abychom spolu mohli mluvit; ale věci neprobíhaly, jak jsem si představovala: i když jsem se ho snažila mít ráda, zdálo se mi, jako by si ani moc nevážil, že jsem s ním.

Na zpáteční cestě jsme měli velmi vážnou nehodu a na vině byl táta. Mohli jsme i zemřít, ale jakoby zázrakem jsme z toho vyvázli jen s nějakým zraněním. Celou noc jsme běhali po nemocnici, na policejní stanici a pak jsme se konečně dostali domů. Ale ta nejtěžší chvíle ještě nepřišla!

Maminka s mými sourozenci odjela za nemocnou babičkou a tatínek se pokoušel od rána do večera opravovat auto. Zalezla jsem si do nejskrytějšího místa v domě: nechtěla jsem vůbec nic dělat, ani jíst.

Napsala jsem kamarádům, ale nikdo mi neodpověděl... S nikým jsem se nemohla podělit o to, co prožívám a začala jsem se opravdu cítit sama. Potom mi konečně zavolal kamarád, který mi mimo jiné řekl: „Ty v téhle bolesti můžeš nejlépe vyjádřit svou lásku k Bohu. Moc si tě vážím, protože jsi udělala všechno pro to, abys měla tatínka ráda.“ Tato slova mi dala sílu, abych pokračovala v lásce a milovala „jako první“. Tatínek měl více ran než já a tak jsem se začala o něj starat, pomalu jsem odstraňovala nečistoty, dávala mu mast... a snažila jsem se i radovat: v podstatě jsme byli v pořádku, byli jsme živi a zdraví!

Po nějaké době mě přišla navštívit kamarádka a já jsem si uvědomila, jak mě Bůh miluje i skrze různé lidi. Začala jsem se znovu modlit každý den, abych dokázala úplně odpustit tatínkovi a svou bolest jsem nabízela za nemocnou babičku, za maminku a sourozence a také za další lidi, kteří po nehodě zůstali ještě v nemocnici. Nyní už jsou uzdraveni a tatínek se s nimi mohl usmířit. Jsem si jistá, že když mě Bůh nechal ještě naživu, má se mnou nádherný plán!

Pokračovat, být v lásce jako první!